

**[Christmas Møller.]**

skal ikke insistere paa, at Skatten absolut skal tages under den og den Form, og under den Udvalgsbehandling, som maa komme angaaende disse Spørgsmaal, kan vi drøfte dette. I denne Forbindelse maa jeg ogsaa have Lov til at sige til alle dem — vel navnlig de handlende og Restauratørerne —, som sikkert ikke er alt for glade ved de nye indirekte Skatter, at disse for det første er tidsbegrænsede og for det andet nu er blevet saa store, at de vel har naaet et Punkt, hvor man maa kunne begynde at lade dem gaa nedad.

Et vigtigt Spørgsmaal rejser sig, samtidig med at vi skal vedtage disse Skatter, nemlig Spørgsmaalet om den Betaling, der ydes Tjenerpersonalet for dets Tjeneste. Jeg tror ikke, man skal træffe nogen forhastet Afgørelse paa dette Punkt, men samtidig vil jeg dog sige, at vor Gruppe er af den Opfattelse, at der her er et Problem, nu da Skatterne er blevet saa store, som de er, og da Tjenerpersonalet faar en procentvis Afgift ogsaa af den meget høje Skat til det offentlige. Jeg mener, det vil være rimeligt, at Administrationen og Ministeriet tilvejebringer Materiale angaaende dette Spørgsmaal og fører de Forhandlinger, som det vil være rimeligt og naturligt at føre med Tjenernes Organisationer, med Restauratørorganisationer og med andre, saaledes at vi paa dette Omraade kan naa til en rimelig Løsning, idet sikkert ingen vil bestride, at vi her i visse Henseender er kommet ind i Forhold, som ikke kan holde.

Vi staar da nu ved Vejs Ende, hvad Rigsdagssamlingen 1945—46 angaar. Vi staar over for Løsningen af Landbrugsordningerne, hvilket jeg er saare tilfreds med, og jeg tror ogsaa, det er overmaade gavnligt for Landet. Vi har i de 2 Rigsdagssamlinger, der er forløbet siden Befrielsen — Rigsdagssamlingen 1945 og Rigsdagssamlingen 1945—46 — ført en økonomisk Politik, om hvilken man har Ret til at sige, at vel næsten ingen af os har haft Tid til rigtig at sætte os Maalet og roligt og nøgternt at overveje, hvorledes Arbejdet skulde tilrettelægges. Som jeg mange Gange har sagt det, bebrejder jeg ikke Finansministeren dette. Vi har i mange Tilfælde maattet handle fra Sag til Sag, og det har været vanskeligt at naa til et roligt Overlæg og skabe Klarhed over Situationen. Jeg tror, at ingen vil være mere enig med mig end Finansministeren, naar jeg siger, at en Hovedopgave i den kommende Rigsdagssamling maa være — saa vidt det er gørligt for et lille Land som vort — at planlægge

en forstandig økonomisk Politik, at gøre op, hvorledes vore Vilkaar er, økonomisk set, i den Verden, hvori vi lever, med de Afsetnings- og Indtjeningsmuligheder, vi har.

Naar vi ser paa den Udvikling, som vi gennem disse Maaneder har staaet over for i vort Land, er det klart, at ogsaa Spørgsmaalet om Pristallet og en rimelig Beregning af Pristallet — som jeg ved den højtærede Statsminister interesserer sig saa meget for — maa komme til at indgaa i vore Overvejelser.

Jeg vil slutte med at sige, at en forstandig økonomisk Politik efter vor Opfattelse ikke er en Politik, der — som Socialdemokrater og Kommuniste vel meget ofte vil sige — er vendt imod Arbejderklassen eller mod dem, der har det mindst godt i Samfundet. En forstandig økonomisk Politik er ikke en Politik, som blot siger ja til Udgifter og blot siger ja til yderligere Krav, men det er en Politik, som først og fremmest sætter det danske Erhvervslivs Indtjeningssevne, det danske Erhvervslivs Produktionsmuligheder i Højsædet. Vi vil mene, at den Overenskomst, som her er indgaaet, den Lovgivning, som her gennemføres, i det store og hele rammer ind i Landets Produktionsliv, saaledes at der kan produceres paa Basis af den, og at der dermed, i hvert Fald for det kommende Aar, er skabt et tilfredsstillende økonomisk Grundlag for Produktionsarbejdet her i Landet.

**Aksel Larsen:** Ved første Behandling af disse Lovforslag udtrykte jeg, noget forhastet og naivt maaske, min Glæde over et Tilsagn, jeg havde faaet af den højtærede Landbrugsminister. Jeg udtrykte min Glæde over, at nu kunde vi virkelig og for første Gang i den Tid, mit Parti har haft Lejlighed til at være repræsenteret i Udvalget, faa en Undersøgelse af, hvad der var rimeligt og ikke rimeligt, naar det drejer sig om Landbrugets Priser. Det var forhastet, at jeg kom med denne Udtalelse, for nogen saadan virkelig Undersøgelse er ikke foretaget. Det rimelige havde været, naar det drejer sig om en Sag som denne, at Regeringen i Forvejen havde forberedt et tilstrækkelig omfattende, let oversigtligt, vel gennemtankefuldt Materiale til Belysning af Spørgsmaalet, saaledes at Udvalget paa Grundlag af dette Materiale havde let ved at orientere sig og finde frem til det rigtige. I Stedet for havde vi kun det rent foreløbige Materiale, som vi havde modtaget fra den højtærede Minister, og hvis saglige Værdi jeg havde Lejlighed til